

POZNÁMKA AUTORA

Po zveřejnění knihy *Kurandera* se mnoho žen vydalo na cestu svého ženství. Některé začaly přemýšlet o své ženské roli, jiné se začaly řídit učením obsaženým v knize a další hledají řešení svých problémů někde ve světě daleko od domova.

Prostřednictvím fascinujícího příběhu ženy jménem Kantu se rozezněla podstata ženské duše v srdcích tisíců žen a přiměla je k hledání jejich skutečné síly v každodenním životě. I tyto řádky vzdávají hold bezmezné lásce. Té záhadné síle, která nám umožňuje vstoupit do magického světa, cestovat z jedné dimenze do druhé a čelit jakémukoliv nebezpečí s cílem udržet lásku při životě.

Všichni jsme neúnavnými cestovateli časem a prostorem a toužíme po koupelích v božské záři lásky, která má schopnost rozsvítit naše životy. Za temných nocí poskvrněných egoismem však bují to, co kouzlo lásky zabíjí. A tak loďka manželství, zmítající se v rozbouřeném oceánu života, ztroskotá na útesech.

Lidská bytost v té chvíli zapomíná na svou božskou podstatu a odřízne duhový most, který umožňuje spojit nebe se zemí. Muž svým přehnaným materialismem pošpiní chrám lásky, který by mu dokázal zprostředkovat spojení s božskou podstatou, a nechává ženu zapomenout na pravý důvod její existence a jejího posvátného aspektu.

Osud ženy netkví pouze v rození dětí, otročení kolem rodného krbu nebo v tom, že bude jen hračkou k uspokojení mužských vášní. Cílem jejího života je to, že se má plně podílet na výuce lásky a na vytvoření světa zaplaveného růžemi a jasmíny. Touží po světě plném lásky a krásy, kde staré ženy, kdysi mladé, sdílejí názory, myšlenky a zkušenosti s dívkami, které také jednou zestárnou, a šíří tak moudrost, jež se stane základem nové společnosti, ve které bude tím nejdůležitějším láska.

To je možné uskutečnit pouze tak, že se manželství začne považovat za školu lásky a štěstí. V současné společnosti je manželství pouze sociální institucí, jejímž prostřednictvím páry sotva dokážou dosáhnout několika málo zrníček štěstí.

Žít šťastný nebo nešťastný život je otázkou procesu duchovní výchovy, probuzení vědomí. Jen používáním energie srdce dokážeme přispět k duchovnímu růstu a povznesení muže a ženy.

Dobrodružství, která zažívá Lara, hlavní hrdinka této knihy, se odvíjejí ve společnosti nacházející se uprostřed změn, v níž muž a žena žijí ve vzájemném konfliktu. Trápení v manželství podobná těm Lařiným zažilo na vlastní kůži mnoho žen. I ony milovaly, trpěly a dychtily po tom, aby mohly kráčet po boku milujícího muže a spolu s ním vychovávat své děti.

Lara v touze po štěstí a vlastní ženské seberealizaci dá všanc sebe sama, bude čelit mnoha nesnázím, které na cestě potká, a bude bojovat do posledních sil.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná.

Hernán Huarache Mamani

1.

S FALEŠNÝMI ILUZEMI PROHRAJEŠ

Vítr zesílil, nadzvedl prameny vlasů Lary De Santis a vmetl jí do tváře zrnka prachu poletující vzduchem. Ten bolestně štiplavý pocit ji probudil. Ucítla písek na rtech i mezi zuby a teprve teď si uvědomila, že se právě probírala z hlubokého spánku.

Měla sucho v ústech, jazyk se jí lepil na patro a bylo jí hrozné vedro. Pokusila se vstát, ale nemohla se ani pohnout. Così jí v tom bránilo. Pokusila se všemi silami zvednout hlavu, ale dokázala ji nadzvednout jen trochu. Nebyl to sen. Ruce i nohy měla přivázané každou zvlášť ke čtyřem kúlům, které trčely ze země. Její tělo tak tvořilo jedno velké X, které mířilo do všech čtyř světových stran.

Podle slunce stojícího vysoko na obzoru bylo jasné, že už je poledne. A ona ležela v té opuštěné krajině, kde bylo možné spařit jen vyprahlou zem a nebe. S vypětím všech sil zvedla hlavu ještě o kousek výš a snažila se zjistit, kde se to ocitla a proč. V rámci možností, které jí omezený pohyb hlavy dovoloval,

se rozhlédla po okolí. Kolem sebe viděla jen narůžovělou zem a velké i malé kameny pravidelného oblého tvaru.

Ležela tam na zemi uprostřed něčeho, co vypadalo jako trosky jakési velké obdélníkové stavby, ze které už zbyly jen obvodové kameny připomínající, že tu kdysi dávno stály zdi. Ve směru jejích nohou stál kamenný stůl ve tvaru obdélníku, dost prostorný na to, aby si na něj mohl člověk pohodlně lehnout. Po její pravé i levé straně se tyčily dva menhiry, které vypadaly jako směšné lidské bytosti. Ať se snažila sebevíc, nedokázala jasně určit, co je za její hlavou. Připomínalo to trochu obětní oltář. Co tam zatraceně dělá?

Z malátnosti, která ještě před chvílí ovládala její tělo, už úplně procitla a snažila se vymanit z pout. Zjistila, že má nohy a ruce pevně přivázané ke kúlům koženými řemeny, které někdo pro jistotu ještě namočil, aby jí stáhly ruce a nohy ještě těsněji. Jak ale kožené pásky na rozpáleném slunci osychaly, škrtily ji stále více a s každým pokusem dostat se z jejich sevření se jí stále více zařezávaly do kůže, což jí působilo ostrou bolest.

Náhle si jako úderem blesku na všechno vzpomněla. Mama Maru — kurandera, která jí předávala svá učení, ji donutila vypít misku s odvarem z bylin, které to ráno připravila. Lara to udělala a krátce nato ji přemohla únava. A teď, aniž by pro to dokázala najít nějaké vysvětlení, ležela uvězněná na zádech, tady na tom divném místě.

U kurandery žila už mnoho dní. Byla stará jen věkem, udržovala si sílu zralé ženy a pružnost mladice. Mamma Maru jí podala misku, upřeně se jí podívala do očí a nařídila jí:

„Vypij to! Tenhle nápoj ti pomůže najít v životě správný směr a vyčistí ti hlavu.“

Moc se jí ta myšlenka nezamlouvala, miska byla navíc trochu špinavá. Laře, která měla ráda čistotu a byla přímo posedlá tím, aby bylo nádobí vždy dokonale čisté a zářivé, se při pohledu

na miskou se špinavými okraji až zvedal žaludek. Ale nesmlouvavý výraz ve tváři Mama Maru a ráznost jejích slov ji donutily aspoň ochutnat.

Při prvním doušku ucítila v ústech zvláštní chuť — byla trochu nakyslá a lehce kořeněná. Její chuťové pohárky nic podobného neznaly. Udělalo se jí nevolno, ale protože byla rozhodnutá kuranderu poslechnout a nechtěla se trápit srkáním po malých doušcích, obrátila do sebe celý obsah misky najednou.

„Tohle by mi mělo pomoci najít správnou cestu?“ ptala se sama sebe pochybovačně, ještě před tím, než obsah misky vypila.

Není v této zemi jako turistka, ale přijela sem meditovat, přemýšlet a najít smysl svého života.

Ještě před několika měsíci jí bylo dokonale jasné, co chce a kam ve svém životě směřuje, teď se ale cítila zmatená a ztracená. Měla pocit, že je lodí na rozbouřeném moři, bez kapitána, bez kompasu a bez mapy. Nevěděla, kam zamířit, vlastně ani nevěděla, do jakého přístavu by chtěla doplout: byla na otevřeném moři a neuměla zakotvit. Neměla vůbec žádnou představu o tom, jak naložit se svým životem, čeho by chtěla dosáhnout a po čem opravdu touží.

„Jasně, že ano! Potřebuješ právě tento nápoj a brzy pocítíš jeho účinek.“

Po těchto slovech tedy Lara celý obsah misky bez smlouvání vypila a prázdnou ji vrátila Mama Maru, která ji sledovala jestřábím okem. Jako by ve tváři Mama Maru na okamžik zahlédla náznak sarkastického výrazu, ale pokud to byla skutečně pravda, tak okamžitě zmizel. A teď tam ležela na opuštěném místě na zemi s přivázanými rukama a nohama, pod žhavým sluncem a vyprahlá spalující žízní.

Teď v poledne slunce vysoko na nebi doslova žhnulo. Její oblečení bylo horké, ale aspoň ji chránilo před spálením. Měla

mokrú záda od potu, ktorý jí stékal dolú po obou bocích i ramenou. Lara cítila, jak jí kůže na obličejí ztvrdla, jako by přes ni měla něco přetaženého, ale nemohla dělat vůbec nic, ani dotknout se tváře prsty. Jediné, co dokázala, bylo zvednout hlavu ve snaze pochopit, kde se nachází.

Ležela mezi troskami jakési stavby na rozlehlé planině, na které nebylo ani stopy po nějaké vegetaci. Jen samý písek a kamení. Téměř měsíční krajina. V dálce se rýsovaly siluety hor zahalené mlžným oparem, který jim propůjčoval šedou barvu v odstínu olova a také nádech mystiky. Neudržela déle tíhu hlavy, jak byla zesláblá, a tak jí znovu položila na zem. Ostré světlo jí řezalo do očí. Znovu se podívala nahoru na nebe a spatřila supy kroužící ve slunci. Bylo to asi dvacet černých ptáků, kteří se živí mrtvolami. Občas napadají i toho, kdo už nemá sílu nebo se nemůže hýbat, aby se bránil. Lařinu mysl ovládla znepokojivá myšlenka. Je tam proto, že má zemřít?

„Panebože,“ zvolala. Cítila se jako vězeňkyně. „Proč jsem tady? Co se děje? Proč jsem přivázaná k těm kúlům?“

Supi zůstali k jejím výkřikům naprosto neteční, dál kroužili nad ní a stále se přibližovali. Teď je viděla zcela jasně. Léтали asi dvacet metrů nad ní a ona si uvědomovala, že jestli se budou přibližovat stejnou rychlostí jako dosud, brzy budou kroužit jen pár metrů nad ní a potom...

Představovala si, jak jí trhají kousek po kousku svými ostrými zobáky. Nejdříve sežerou její vnitřnosti, a pak se pustí do zbytku těla, až tam zůstanou ležet jen holé kosti. Zmocnil se jí smrtelný strach. Takhle zemřít opravdu nechtěla!

„Pomóóoc, pomozte mi někdo,“ křičela ze všech sil, které v sobě našla. „Mama Maru, kde jsi? Rozvaž mě!“

Její hlas se rozléhal pustou planinou do dálky.

„Mama Maru, Mama Maru, to už stačí! Prosím tě, rozvaž mě!“ zavolala znovu zoufale.

Nikdo jí neodpověděl, na planině vládlo téměř hrobové ticho, jediný zvuk vydávali svými křídly supi kroužící nad ní. Lehký vánek si opět pohrál s jejími rozpuštěnými vlasy a vmetl jí do obličeje a do očí trochu písku.

Lara se snažila vyprostit z provazů alespoň jednu ruku, ale byla přivázaná ke kůlu příliš napevno, takže jí bylo hned jasné, že nemá žádnou šanci. Zkusila to s druhou rukou a pak i s nohama, se stejným výsledkem. Byla téměř přikovaná k zemi.

Ještě jednou se podívala směrem k nohám, aby si dobře prohlédla obdélníkový kámen, a myslela na svoji smrt. V tu chvíli její mysl zachvátily černé myšlenky a vzpomněla si na to, co četla o lidských obětech v Jižní Americe. Dobře si vybavovala nedávný archeologický objev na hoře Ampato, v jižním Peru, kde vládl věčný sníh. Našli tam tělo ženy, která byla obětována bohům. Měla takhle skončit i ona? Stát se obětinou na tomhle kamenném stole?

Snažila se nepříjemné myšlenky zapudit, ale jak čas plynul, útočily na její mysl stále naléhavěji. Před očima se jí odehrával film, ve kterém ji skupina peruánských domorodců táhne k obětnímu kameni a nabádá ji, aby čelila smrti hrdě a důstojně. Kněz v pozeňnaném věku pak otevírá její hrud' jediným řezem peruánského obřadního nože tumi a vyjímá z ní srdce, které stále ještě tluče.

„Ne, kdepak,“ pomyslela si. „Tahle neskončím. Je to určitě jen krutý žert Mama Maru. Ona se vrátí a osvobodí mě.“

Trpělivě čekala, ale kurandera nepřicházela. Směrem od západu k východu začal foukat vítr a oznamoval příchod západu slunce. Měla žízeň, ale dost ji uklidnila skutečnost, že supi odletěli z jejího zorného pole.

S dalšími uplývajícími hodinami si do její hlavy znovu našly cestu černé myšlenky. Byla v nebezpečí. Přemýšlela, jak se zachránit. Přece tady takhle nezemře? Musí najít nějaké řešení.

Přemýšlela, jak se z pasti uprostřed tiché pouště daleko od civilizace dostat.

Nevmyslela vůbec nic, jen si ještě více uvědomila bolest, žízeň a skutečnost, že je tam naprosto beznadějně přivázaná k zemi. Pak ji přepadl strach ze zvířat, hlavně z plazů, kteří v těch neobydlených končinách jistě žijí. Nejvíc se bála hadů. Představila si, jak se jeden z nich plazí směrem k ní. Moc dobře věděla, jak jsou někteří z nich jedovatí. Stačilo by jediné uštknutí a byl by s ní konec.

Začala znovu zoufale křičet o pomoc, pak prosila o slitování, a když se jí opět nedostalo žádné odpovědi, popadl ji vztek a začala nadávat. Pak všechny proklela a nakonec propukla v zoufalý pláč. Jak se snažila vyprostit ruce a nohy z provazů, stále více si je rozdírala, takže jí ostré kožené řemeny téměř přerážely tepny. Cítila se bezmocná, bezbranná a opuštěná. Začala ze sebe znovu vydávat zvuky, ve kterých se zoufalý pláč mísil s křikem. Mama Maru jí připravila skutečně krutý žert. Uvědomila si, že tam leží takhle uvězněná vinou jednoho muže. Svého manžela. Tolik se pro něj obětovala, a on ji opustil kvůli jiné ženě. Aby unikla bolestným vzpomínkám, které ji neustále pronásledovaly, vydala se na druhý konec planety, do dalekého Peru, aby tu skončila přivázaná k zemi v opuštěné poušti. A napadlo ji ještě něco jiného. Jediné lidské stopy, které se v těch končinách vyskytovaly, byly ty její a pak také stopy Mama Maru. Zanechaly je za sebou na cestě sem. Šlapaly pěšky až k tomuto místu poté, co vystoupily na prašné, ale sjíždě cestě z kamionu, který tudy jel do dolů. Mama Maru jí cestou řekla:

„Když má člověk štěstí, projede tudy jednou za dva týdny kamion. Ale někdy ani to ne.“

Jestli ji nikdo nepřijde osvobodit, stane se tohle místo jejím hrobem. Supi nad ní budou trpělivě kroužit vzduchem a dříve nebo později se dočkají. Umře žízni a oni budou mít hostinu.

Supi se opět vrátili a kroužili zase o kousek blíž. Teď už mohla jasně rozeznat jejich tmavé, kovově šedé zobáky, červený krk a hranatá černá křídla, jejichž kraje vypadaly jako roztažené prsty. Supi nad ní majestátně plachtily vzduchem a trpělivě čekali na moment, kdy budou moci zaútočit.

Laru opustila poslední naděje. Začala znovu zoufale plakat. Jak zvedla hlavu, steklo jí několik slz až k puse a slané kapky trochu svlažily vyschlá ústa.

Najednou supi jako na povel odletěli a ona zaslechla blížící se kroky. Pokusila se tím směrem otočit hlavu, ale nešlo to. Kroky přicházely odkudsi za její hlavou a byly slyšet stále silněji. Mohla to být jen Mama Maru. V tu chvíli zahlédla stín, který prozrazoval ženskou postavu v sukni, s šátkem přes ramena a kloboukem na hlavě.

Lara se uklidnila ihned poté, co jí Mama Maru nastříkala trochu vody na rozpraskané rty. Několik kapek jí steklo do úst. I tak dokázaly ukojit největší žízeň a jako záznakem ji vrátily do života.

„Pij pěkně kapku po kapce, protože to je to jediné, co dostaneš. A tak to bude, dokud se nenaučíš, jak to v životě chodí,“ pronesla kurandera klidným hlasem.

Lara se na ni pozorně podívala a snažila se vyčíst z výrazu její tváře co nejvíce. Spatřila v ní jistotu a rozhodnost. Bylo jí jasné, že je v jejích rukou. Fyzicky nemohla pro své vysvobození udělat vůbec nic. Napadlo ji, že musí zapojit rozum, ten jediný ji z této situace mohl dostat. Položila Mama Maru hned několik otázek najednou:

„Proč jsi mě tu přivázala? Jaký to má smysl? Proč mě takhle mučíš?“

„Vidíš? Umíš jen škemrat, stěžovat si a fňukat. Neumíš si vzít k srdci ponaučení, které ti život nabízí,“ odpověděla jí kurandera. „Jsi tady, protože se chceš stát opravdovou ženou, je to tak? Chceš být jednou z těch žen, které dokážou čelit jakékoli“

překážce, snaží se ji za každou cenu překonat a umí se postavit jakékoli nástraze. Zatím ses ale vůbec nic nenaučila.“

„Odvaž mě a odveď mě odsud.“

„Umíš jenom jedno. Dávat rozkazy. Když tě ostatní neposlouchají, naléháš, vyžaduješ, ale sama ze sebe nedokážeš dát vůbec nic,“ pokračovala klidně Mama Maru.

„Co ti asi můžu dát tady na tom místě a v téhle situaci?“ křikla na ni Lara zlostně a úplně při tom zapomněla na bolest zad a hýždí, ztuhlých dlouhými hodinami, po které tam ležela stále ve stejné pozici.

„Přemýšlej, rozebírej a medituj nad svojí existencí a hlavně začni být trochu praktická. Život musíš žít teď. Nemá smysl ztrácet čas tím, že si budeš v hlavě stále dokolečka omílat, co jsi mohla udělat a neudělala, nebo se šírat úzkostí a strachem z budoucnosti. Chceš snadné řešení svého problému. Chceš po mně kouzlo, kterým se všechno změní. Chceš rozumět životu, aniž bys ho skutečně žila. Používáš jen hlavu a vůbec nezapojuješ tělo, což je jen teorie bez praxe. Ani tě nenapadne, že bys v praxi mohla využít svých dosavadních zkušeností.“

„Já ti vůbec nerozumím. Tohle určitě není způsob, který mě tomu naučí. O žádné mučení jsem tě určitě nežádala.“

„Máš pravdu. Pro tebe je to mučení. Tohle ale je forma učení. Je to lekce skrze bolest, tak aby sis ji navždycky zapamatovala. Někdy to jde bohužel jen prostřednictvím těžkých zkoušek. Jen tak mohou muži i ženy bez rozdílu zmoudřet a nabýt většího klidu a schopnosti čelit problémům spojeným s budoucností.“

„Prosím tě, rozvaž mě. Vysvoboď mě a já odejdu. Už s tebou nebudu.“

Mama Maru se zasmála, jako by jí bylo úplně jedno, že Lara trpí, a pak řekla: „Vidíš? Jsi stále ta rozmazlená holka a nic jsi nepochopila. A přitom chceš být opravdovou ženou. Ty si ale berou z nesnází ponaučení.“

„Co se můžu naučit tady na tom opuštěném zaprášeném místě, které slunce úplně spaluje?“

„Přesně takhle vypadá tvůj život. Máš pocit, že máš svázané ruce i nohy, omezuje tě spousta myšlenek, pocitů a nesmírná spousta potřeb. Když ses podívala na ty supy kroužící na nebi, viděla jsi jen jejich negativní stránku. Myslelas jen na to, že chtějí sežrat tvoji mrtvolu. Vůbec nic jsi nepochopila. Tak jako existují ptáci, kteří požívají mrtvoly, existují negativní myšlenky, které ohrožují naši existenci a které krouží jako supi nad naší myslí. Ty ale neděláš vůbec nic pro to, abys je zahнала, stejně jako jsi neudělala nic pro to, abys odehnala supy. Ukaž jim, že žiješ! Křič, volej, vyj. Když uvidí, že jsi plná života, odletí jinam. To samé platí pro tvoji mysl. Ukaž, že jsi rozhodná a že v tvé hlavě není prostor pro žádné negativní myšlenky, protože ty tě jinak jednoho dne úplně pohltí a zničí ti život. Musíš si dodat odvahy!“

Lara si náhle uvědomila dvě stránky situace, v níž se nacházela. Na jedné straně sama sebe považovala za vězeňkyni na pokraji smrti, spějící k jistému konci. Na druhou stranu tu teď proti ní stála žena s téměř bílými vlasy, obličejem zbrázděným vráskami, v prostém oblečení, ale s rozhodností v očích a majestátním postojem hodným třicátnice, která jí uštědřovala bolestnou lekci. Nikdy by si nepomyslela, že její učení bude probíhat právě takhle.

Najednou jí v mysli jasně vytanuly všechny negativní myšlenky, které se tam ukrývaly. Trpěla stále nějakým strachem. Trpěla nezdravou úzkostí, že utrpí nějakou škodu, a tak se proti ní pojistila. Také se bála, že ztratí práci, a tak si sjednala další pojistku, která by ji zajistila, kdyby taková situace nastala.

Snažila se umlčet strach úskoky na jednu nebo na druhou stranu, nikdy se mu ale nepostavila čelem. V souvislosti s Mama Maru se už několikrát dostala do těžké situace. Měla strach, ale vedle ní problémům čelila.